

Cliënten

vertellen in het kort

Jazmine: “Bij De Uitwijk kreeg ik rust in mijn hoofd”

“Ik ging regelmatig een weekend uit logeren, bij familie, opa en oma. Maar als ik dan terug kwam, was het gelijk weer mis,” vertelt Jazmine (19). Na het overlijden van haar moeder woonde ze vier jaar bij een oom en tante, samen met haar zusje.

“Mijn oom en tante waren erg streng, mijn moeder was wat lossier, voedde ons vrijer op. Achteraf gezien hadden we veel eerder hulp moeten zoeken, begeleiding aan huis had misschien kunnen helpen.” De stap naar professionele hulpverlening was groot: “Bij ‘jeugdzorg’ dacht ik altijd aan een gesloten inrichting, ik was er gewoon bang voor!”

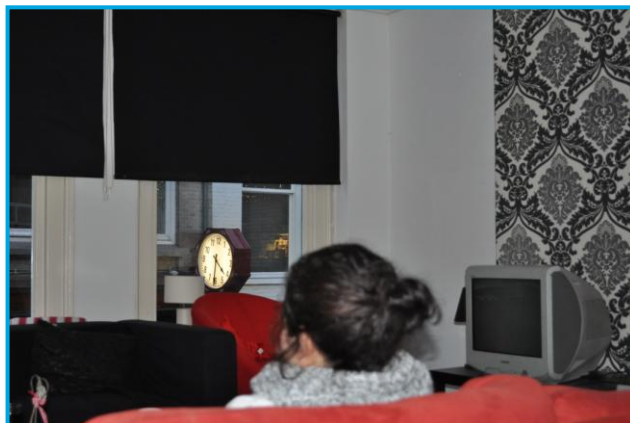
Wat is eigenlijk belangrijk?

De conflicten stapelden zich op en Jazmine belandde op haar zeventiende bij crisisopvang De Uitwijk in Zwolle: “Al die verschillende jongeren ... dat vond ik wel heel bijzonder. Bij De Uitwijk hoefde ik me niet meer bezig te houden met familieproblemen, ik kreeg meer rust in mijn hoofd. Er heerste ook een duidelijke structuur. Ontbijt op een vaste tijd, lunch, even zitten na school. Ik kreeg veel persoonlijke aandacht en de leiding nam me zoals ik ben. Het verplichte rustuur, na het avondeten, vond ik eerst verschrikkelijk, maar later best fijn. Hetzelfde gold voor minder computeren; ik ontdekte dat ik ook best zonder kan. Er kwam overzicht. Wat is eigenlijk belangrijk in het leven? Daar ging ik over nadenken en zo kwamen ook de doelen voor de toekomst.”

Vertrouwen krijgen

Jazmine verhuisde na De Uitwijk naar het Kamertrainingscentrum, de huidige Zelfstandigheidstraining KanZ. Hier werkte ze aan nieuwe doelen en leerde ze onder meer vaardigheden als koken, een was draaien en omgaan met geld. Ook kwamen er

extra vrijheden bij; vaker weg mogen, later thuis-komen: “Ik vond het fijn om dat vertrouwen te krijgen.” Maar vrijheden betekende ook verleidingen: “Dat ging niet altijd goed. De leiding trok je dan terug of je zag zelf in dat het zo niet kon. Uiteindelijk ging bij mij de knop om; kom op, ik was ook al bijna 18!”

Bij het Kamertrainingscentrum was er ook aandacht voor het contact met mijn familie; wat wilde ik daarmee voor de toekomst? Als ik nu terugkijk, waren mijn oom en tante streng, maar speelde ook mee dat ik niet kon accepteren dat zij de ouderrol overnamen. Ik had geen behoefte aan een nieuwe vader en moeder.

Op dit moment is er niet veel contact, maar er is ook geen ruzie. We kunnen elkaar gewoon bellen. Ik studeer, heb een bijbaan en deel met een vriendin een etage. Ik wilde heel graag dat zij weer gewoon mijn oom en tante konden zijn en dat is nu het geval. Ook het contact met mijn vader in Engeland is hersteld. Daar ben ik heel blij mee!”

Louise Schijf

Communicatie Trias Jeugdhulp, februari 2012